

ANTHONY QUINN (1915–2001) a fost unul dintre actorii de film marcanți ai secolului XX și cel mai important actor latino-american care a făcut carieră la Hollywood. De origine mexicană, s-a mutat în SUA împreună cu părinții și în anii 1930 a devenit interesat de actorie, primul său rol fiind în *Parole* din 1936, după care a urmat *The Milky Way*, în regia lui Harold Lloyd. Avea să joace apoi o mulțime de roluri, alături de creatori consacrați, devenind un adevărat star în special după realizarea filmului *Viva Zapata!*, în regia lui Elia Kazan, creație pentru care a fost recompensat cu Premiul Oscar pentru Cel mai bun actor în rol secundar. Un an mai târziu, iubitorii de film îl vedeau în *La Strada*, celebrul film al lui Federico Fellini. Printre celelalte creații semnificative de care este legat numele său se numără *Lawrence of Arabia*, *Lost of Life*, *Lion of the Desert*. Destinul îi va aduce, în decursul deceniilor, multe premii și distincții. În 1964, când a interpretat rolul Zorba Grecul din filmul omonim al lui Michael Cacoyannis, rol cu care avea să rămână asociat pentru totdeauna, a avut încă o nominalizare la Oscar. Pe Walk of Fame de la Hollywood și-a primit, așa cum se cuvenea, o stea.

PĂCATUL ORIGINAR

O autobiografie

ANTHONY QUINN

Traducere din limba engleză

MONICA ANDRONESCU

NEMIRA

*Volum apărut cu sprijinul Primăriei Generale a Capitalei
prin Centrul Cultural Lumina*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUINN, ANTHONY

Păcatul original. O autobiografie / Anthony Quinn; trad. din limba engleză:
Monica Andronescu. - București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0373-8

I. Andronescu, Monica (trad.)

821.111

Anthony Quinn
THE ORIGINAL SIN: A SELF-PORTRAIT
Copyright© Anthony Quinn Family Trust

© Nemira, 2018

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Irina CERCHIA

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0373-8

1

Cabinetul arăta ca altele un milion, toate după același șablon. Biroul era îngrijit echipat cu obișnuitele stilouri care nu merg niciodată, cu sugativa falsă, de piele, cu ceasul de bronz, maritim, cu calendarul rotativ.

Bărbatul masiv, exuberant, din spatele biroului purta un costum de stofă făcut de un brand cunoscut. Singurul lucru personal din încăpere era zâmbetul lui. Stând în fața lui, am încercat să-l definesc cumva, dar n-am reușit. În afară de obișnuitele amabilități, n-a avut loc de când am intrat în biroul lui niciun alt schimb important. În cele din urmă, l-am întrebat dacă mă pot întinde pe canapea.

- De ce? mi-a zâmbit doctorul. Sunteți obosit?
- Nu, i-am răspuns eu. Dar m-am gândit că...
- Nu-mi pareți foarte bolnav, domnule Quinn. Hai să ne așezăm și să stăm de vorbă!

Nu era deloc așa cum îmi imaginasem.

- V-am văzut acum câteva zile într-un film italian. Scena finală, când plângeți pe plajă, a fost al naibii de emoționantă.

Rahat! Eu plăteam aici cincizeci de dolari pe oră, cincizeci de afurisiți de dolari, și el era doar un alt fan al meu...

- Nu mă pricep deloc la filme, a continuat el. Sunteți primul actor pe care-l cunosc așa, din punct de vedere profesional, așa că iertați-mă dacă pun întrebări prostești. Dar în acea ultimă scenă, erau lacrimi adevărate sau erau provocate de vreun miros de ceapă sau așa ceva?

Cincisprezece minute din ora mea prețioasă trecuseră deja și noi discutam despre filme!

- Nu, doctore. Erau lacrimi reale.

- Vreți să spuneți că ați plâns de-adevăratelea?

Deci era unul dintre ăia?

- Da, am plâns.

- Cum plânge un actor? Presupun că trebuie să-ți amintești lucruri dureroase din viața ta ca să-ți poți provoca lacrimile, nu?

Iisuse!

- Poate fi o formă de autoanaliză, nu?

Nu-ți face griji, e destulă durere în viața mea, am de unde să mă adap.

- Presupun că da, am ridicat eu din umeri.

- Și v-ați gândit la ceva anume, acolo, în acel moment de pe plajă?

- Da.

- La ce?

- Păi, înainte de orice, m-am gândit la amărâțul ăla ticălos pe care-l jucam. Avusese o viață aspră și lipsită de sens. Nu simțise niciodată iubirea. Iar când în sfârșit a găsit-o, n-a

știut ce să facă - și a distrus-o. Acolo, pe plajă, el a simțit imensitatea spațiului. Eternitatea pe care urma s-o înfrunte de unul singur. Probabil era prima dată în viața lui când vedea cu adevărat stelele, iar pentru el, ele nu reprezentau decât o eternitate de singurătate.

Nu mi-am putut reprimă un nod în gât când am reamintit scena.

- Vă simțiți foarte aproape de personaj, nu-i așa?

- Trebuie să mă simt aproape de fiecare personaj pe care-l joc. Dar nu reușesc întotdeauna.

Brusc, mi-am dat seama că doctorul nu era doar un iubitor de filme.

- Credeți în iubire, domnule Quinn?

Întrebarea m-a năucit. Am vrut să mă ridic și să plec. Toată povestea asta cu analiza era dureroasă și jenantă. Mă simțeam închis într-o cutie, claustrofob. Nu eram sigur deloc c-o să-mi placă omul. Era prea rumen la față, arăta prea sănătos. Probabil un cap pătrat, un om banal.

- Credeți în iubire?

Despre asta era vorba. Iată lucrul suprem!

De-asta stăteam acolo ca un idiot.

Dacă m-ar fi întrebat „Credeți în Dumnezeu?“, aș fi săpat în mine după cine știe ce argumente teologice și le-aș fi încărcat cu lecturile mele și cu experiențe personale. Mă bălăcisem destul în subiect ca să pot să trec o cursă cu obstacole. Dar acest „Credeți în iubire?“ -, ăsta era lucrul important. Cel mai important.

Și m-am gândit, da...

Iubesc primele zile de primăvară, când apar frunzulițele noi.

Iubesc soarele și marea.

Iubesc râsetele copiilor.

Iubesc foșnetul copacilor.

Iubesc mirosul iute al pământului după ploaie.

Iubesc inocența primei zăpezi.

Iubesc muzica mexicană.

Îl iubesc pe Puccini.

Iubesc faptul că învăț lucruri.

Iubesc un somn bun de noapte.

Iubesc faptul că descopăr lucruri.

Iubesc mirosul de tămâie din biserică.

Îl iubesc pe Thomas Wolfe.

Îl iubesc pe Rouault.

Îl iubesc pe Michelangelo.

Îmi iubesc copiii.

Sigur că da, cred în iubire, acea iubire despre care vorbeau Iisus sau Gandhi. Dar oare fusesem eu capabil vreodată să iubesc necondiționat? Cu siguranță, îmi iubeam copiii, și totuși le impusesem și lor legi.

Cu femeile eșuasem complet. Acolo, condițiile pe care le puneam eu erau învechite și rigide, rezultatul educației mele religioase și al eredității. Sângele indian care-mi curgea în vene era prea puternic pentru a permite orice concepții moderne stridente. Cu femeile eram total inflexibil.

„Căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu, și unde vei trăi tu, voi trăi și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu“.¹

Doctorul îmi aștepta răbdător răspunsul.

– Acel tip de iubire în care cred eu e prea complex pentru a răspunde doar cu „da“ sau „nu“, i-am zis. Dar pentru moment să spunem că da, cred în iubire.

– Atunci, nu vă temeți! Totul va fi bine. Niciun om care crede în iubire nu poate fi prea bolnav, a încercat el să facă o glumă.

Am zâmbit vag la gluma slabă.

– Când m-ați sunat zilele trecute, trebuie să recunosc că am fost șocat, a continuat. Eu și soția mea v-am văzut într-o mulțime de filme. Așa că am făcut ceva cercetări înainte să veniți azi, aici.

Și a scos un dosar. Erau o mulțime de tăieturi din ziare. Le-a răsfoit și a găsit-o pe cea pe care o căuta.

– Uite-o! Scrie aici că v-ați născut în Mexic, în timpul revoluției.

– Da. Pe 21 aprilie 1915.

– Și mai scrie că mama și tatăl dumneavoastră au luptat amândoi de partea lui Pancho Villa. E corect?

– Da, cred că da.

– De ce-o spuneți așa?

– Perioada aia e toată o nebunie. Îmi pare rău. Da, au luptat alături de Pancho Villa.

¹ *Cartea lui Rut*, 1:16 (n. tr.).

Doctorul a dat din cap.

– Mă tem că tot ce știu despre Revoluția din Mexic este ce am văzut în filmul *Viva Villa*, cu Wallace Beery. Oare așa era Villa în realitate?

– Cred că Beery a făcut un rol foarte bun, dar nu cred că a reușit să prindă ardoarea lui Villa.

– Ce vrei să spunei?

Și atunci i-am povestit o anecdotă, pe care o știam de la tata, despre momentul în care Villa călărise până în vârful dealului și văzuse Pacificul pentru prima dată. Se uitase la imensitatea oceanului minute în șir, fără să spună un cuvânt. Apoi își strunise calul și o pornise înapoi, în jos. Locotenentul său, care călărea în spatele lui, a zis: „Ce priveliște, nu-i așa, Jefe?” Iar Pancho i-a răspuns peste umăr: „E prea mic ca să-mi sature mie setea“.

– Asta da replică! a zis doctorul. Și când v-a povestit istorioara asta tatăl dumneavoastră?

– Când eram puști.

– Și n-ai uitat-o în toți acești ani?

– Nu.

– Simțiți și dumneavoastră că oceanul e prea mic ca să vă stingă setea, domnule Quinn?

– Da.

– Dacă doctorul mai avea dubii despre boala mea, am simțit că răspunsul meu i le-a risipit.

La naiba cu el! Lasă-l să-și câștige banii, m-am gândit.

Bărbatul avea o față impasibilă și căuta mai departe printre hârtiile din dosar.

– Scrie aici în continuare că tatăl dumneavoastră a fost un aventurier irlandez, iar mama, o prințesă aztecă.

N-am putut să nu râd zgomotos.

– De ce râdeți? Nu e adevărat? Și-a ridicat el privirea.

– Tata a avut ceva sânge irlandez, partea asta e adevărată. Dar râdeam de treaba cu prințesa indiană.

– Eu și soția mea ne-am gândit că e ceva foarte romantic, când am citit.

– Presupun că exact asta a vrut departamentul de publicitate al Paramount Pictures să simțiți. Nu li s-a părut suficient de romantic ca mama să fi fost o mexicană oarecare.

– De ce nu?

– Ce naiba, doctore, trăiești în Los Angeles. Știi prea bine ce cred cei mai mulți dintre oamenii de aici despre mexicani.

– Nu știu. Sunt aici doar de câțiva ani, Tony. Pot să-ți spun Tony?

Întrebarea despre mexicani m-a iritat. Începuse deja să arate ca un texan cu gâtul roșu.

– Sigur, dacă pot să-ți spun și eu pe numele mic.

A râs.

– Poți să-mi spui cum vrei – și în câte feluri n-o să-mi spui până o să terminăm.

– Deci... să fii mexican în sudul Californiei nu e tocmai ca „Sesam, deschide-te!” Ani întregi pe ușile sălilor de dans și la intrarea în restaurante au fost plăcuțe pe care scria „Interzis mexicanilor!” Mexicani sunt leneși, sunt hoți, sunt

murdari. Sunt fie îmbrăcați în costume ciudate, fie Pachuco¹ sau fumători de marijuana.

- Ai fumat vreodată marijuana, Tony?

- Nu, niciodată.

A făcut niște semne pe o hârtie. Mă întrebam ce naiba tot scrie acolo.

Peste drum, într-o altă clădire de birouri, puteam să văd cabinetul unui dentist. Un tip în costum alb se chiora în gâtul unei doamne în vârstă.

Doctorul m-a văzut că mă uit pe fereastră și s-a ridicat și a tras jaluzelele. Eram bucuros că nu eram eu cel care trebuia să treacă prin *acea* operațiune de la dentist.

- Te întrebam, Tony, cum era mama ta când era tânără.

Auzisem întrebarea, dar încercam cu disperare să evit răspunsul.

Doctorul a zâmbit înțelegător.

Iisuse! Cum era mama? Fusese oare vreodată tânără?

Dacă avem să-i spun nenorocitului ăstuia adevărul, probabil că avea să creadă că am complexul mamei. E atât de simplu... Chiar dacă nu sunt psihiatru, tot îmi dau seama. Ce să-i

¹ Pachuco se referă la o subcultură mexicano-americană, asociată cu costumele specifice, cu pantaloni largi, cu talia înaltă, și haină lungă, cu umezii lăsați, stil care a devenit popular în rândul comunităților afro-americane, latino-americană și filipo-americane, în anii '40 (n. tr.).

spun? Că mama făcea cel mai bun *chili con carne*¹ din lume? Să-i spun despre foame, despre durere? Să-i spun adevărul?

Da, era tânără pe vremea aia, în Juárez. Amândoi eram tineri, pe vremea când eram singuri. Și chiar n-aveam nevoie de nimeni altcineva. Ne aveam unul pe altul. Probabil că de-aici au și apărut problemele. Dar și asta mi se pare prea simplu. Fără dubiu că s-au complicat când s-a întors el.

Eu aveam trei ani și am știut de-atunci că mi-am găsit adversarul perfect. Știam că n-o să-l pot învinge. Era prea mult pentru mine să mă lupt cu el, așa că m-am îndrăgostit de el pe loc. Dar mi-a luat locul și probabil de-asta mi-am petrecut tot restul vieții încercând să fiu ca el.

Cum era mama? Trecuseră doar câteva zile de când o întrebasem. Și știam că răspunsul ar putea fi, cumva, acolo.

- Mama, mai ții minte când mă plimbam eu pe acoperișul unei colibe de chirpici undeva în El Paso? Sau poate în Juárez? Mi-aduc aminte o colibă și o scară și pe tine, jos, strigându-mă, rugându-mă să fiu cuminte și să nu mă mișc. Ai adus niște bărbați care s-au urcat pe scară și m-au dat jos. Mi-aduc aminte că aproape m-am bucurat că îți fusese atât de frică. M-am bucurat să te necăjesc. Simțeam prin frica și grija ta că mă iubești cu adevărat. Cu cât mai îngrijorată erai tu, cu atât mai fericit eram eu. Și, într-un final, bărbații ăștia s-au cățarat după mine și m-au dat jos. Iar tu m-ai luat în brațe și m-ai sărutat de parcă m-aș fi întors din morți. Când era asta, mama?

¹ Fel de mâncare tradițional, condimentat cu ardei iuți, carne (de vită), roșii și deseori fasole. Poate fi aseasonat cu ceapă, usturoi și chimion (n. tr.).

Respect — Nu se poate să-ți amintești asta, fiule. Trebuie să-ți fi povestit eu. Se întâmpla când aveai vreun an și jumătate.

— Țin minte, mama, încă îți pot vedea fața. Încă pot să văd fața bărbatului care a urcat după mine și mi-aduc aminte scara. Parcă aş putea s-o ating, chiar și acum.

— De ce tot încerci să te întorci în trecut, fiule?

— Mama, nu cam pe-atunci lucreai tu pentru o femeie blondă? Mi-aduc aminte cum mă jucam la ea în curte, în timp ce tu spălai și găteai.

— Și ce e cu ea, fiule?

— N-a vrut să mă adopte ea la un moment dat? Sau cam așa ceva...

— Dar, fiule, n-aveai decât un an și jumătate, cum e posibil...?

— Mama, pur și simplu țin minte.

— Deci ce e cu femeia aia? Spui că ne-ai auzit vorbind?

— Da, am auzit-o cum îți oferea bani pentru mine. Spunea că vrea să mă adopte și să mă dea la școală, iar tu ai spus: „O să mă gândesc.“

— Nu, fiule! Doar n-o să-mi zici acum că tu chiar ai crezut că eu am vrut să te vând sau să te dau. M-am simțit insultată, dar nu-i puteam răspunde acelei femei: „Cu cine crezi tu că vorbești?“. Poate că ai dreptate. Poate că ar fi trebuit s-o plesnesc sau așa ceva, dar eram jenată. În definitiv, lucram pentru ea. Părea să fie o doamnă foarte inteligentă și mi-a spus: „Până la urmă, Nellie, e un băiețel minunat, iar eu n-am avut niciodată copii, și eu și soțul meu suntem îndrăgostiți de el.“ Nouă însă ne era greu pe vremea aia, așa cum bine știi, și uneori n-aveam ce să-ți dau de mâncare. Și nu-mi

plăcea să te văd flămând și m-am gândit că poate ar fi o oportunitate. Erau oameni foarte bogați, un cuplu de americani, iar eu îmi doream atât de mult ca tu să crești în America. Trăiam în fiecare zi cu spaima că or să mă trimită înapoi în Mexic. Nu pentru mine o făceam, Tony. O făceam pentru tine. Mă întrebam dacă nu sunt, de fapt, egoistă să te păstrez. Da, am spus c-o să mă gândesc. M-am gândit: oare nu sunt eu egoistă să-l păstrez pe copilul ăsta? Erai un băiețel extrem de inteligent și de frumos. Toată lumea era înnebunită după tine, iar eu îmi tot spuneam poate că are dreptate, poate că nu merit așa un copil. Semănai foarte tare cu tatăl tău. Și mă gândeam, poate că n-am să reușesc să am grijă de tine, poate că vei ajunge un alt culegător de fructe mexican, dacă trăiești lângă mine. Da, m-am gândit la toate astea. M-am gândit mult timp. Mă culcam în fiecare noapte plângând, la gândul că te-aș da altcuiva. Dar, da, trebuie să-ți mărturisesc, fiule, că m-am gândit la asta. Și ce? E ceva atât de rău?

— Nu, mama, nu e ceva rău, acum, că mi-ai explicat. Dar nu cred că atunci am înțeles. Până la urmă, eram doar un copil și gândul că tu te gândeai să mă dai... adică acum, că mi-ai explicat, da, înțeleg. Spui că era spre binele meu, dar cred că asta m-a rănit profund, mama. Cred că m-am gândit că voi ai să mă vinzi acelor oameni.

— Doamne Dumnezeule, nu se poate să te fi gândit la una ca asta! Nu era vorba de un schimb de bani, Tony. Femeia blondă spunea că vrea să mergi să locuiești cu ea. Voia să te ducă în Kansas City sau așa ceva și să-ți ofere tot ce-ți poți dori pe lume și că soțul ei nu era tânăr, iar atunci când avea